

ELS ESPORTS

El Llevant vencedor del Torneig Copa President de la República

LLEVANT, 1; VALENCIA, 0. Al camp de l'Espanyol es jugà aquest encontre final del Torneig Espanya Lliure, en el qual es posava en joc la Copa del President de la República.

El matx no ha passat de discret, i sols ha estat interessant per la incertesa del resultat.

El València ha jugat un partit inferior al seu rendiment habitual, i per la seva banda el Llevant, amb tot i haver guanyat merescudament i mereixer la victòria per més ample marge, tampoc no va jugar un partit excepcional ni molt menys, car va perdre una sèrie d'excel·lents ocasions.

La primera part, molt igualada, va acabar amb empat a zero. Amb tot, els guanyadors ja palesaren una lleugera superioritat. A la segona seguí la pressió del Llevant, que va aconseguir, als trenta-tres minuts, el gol de la victòria. Després d'una jugada de tota la davantera, un centre de Dolç fou rematat estupendament per Nieto a gol. L'àrbitre expulsà Martínez i Joan Ramon, per agressió, a la segona part.

Pels guanyadors, el millor Olivares, i després Calpe, Valero, Nieto i Puig. Del València, Antolin, Bertoli, Arin, Doménech i Amadeo.

Arbitrà, excel·lentment, Menal, i els equips eren:

Llevant: Valero, Olivares, Calpe, Dolç, Calero, Rúbio, Puig II, Nieto, Martínez, G. Rúbio i Fraison.

València: Antolin, Alepuz, Joan Ramon, Bertoli, Iturraspe, Arin, Doménech, Goiburu, Vilanova, Amadeo i Richard.

Lliga Comarcal Catalana

Al camp de l'Europa l'Avenç va guanyar el titular per 4 a 2. La primera part, Vaquer (2), Mercader i Mayoral marcaren per l'Avenç. Ballester, per l'Europa. Al segon temps, Mas, de penalty, marcà el segon gol.

El Martinenc va batre en el seu terreny de joc el Badalona, per 3 gols a 1. El partit va resultar molt competitiu i interessant.

El Sants, en triomfar de l'Horta al seu propi camp, per 2 gols a 1, se situa en bona posició. La primera part finalitzà amb empat a 1 gol, marcats per Cases i Borràs. A la segona, Blai va assolir el gol de la victòria.

Per 6 gols a 2 el Júpiter va guanyar el Mollet. Gràcia, Rosalenc i Diego varen marcar pel Júpiter, en el primer temps, i Ben, pel Mollet. A la segona, Galvany i Soler (2) i Mollet foren els autors dels gols marcats a la segona part.

Al Pujollet, el Manresa va batre el Gràcia per 4 gols a 2. Empat a un gol a la primera part, marcats per Saura i Ramonet. A la segona, Serra (2) i Ramonet varen marcar novament pels locals, i Saura, pel Gràcia.

A Vic l'equip titular va guanyar el Sabadell per 4 gols a 1. Una primera part favorable als locals, que han marcat tres gols, per mitjà de Creus, Garreta i Rierola. A la segona, empat a un gol, marcats per Calvet i Garreta.

Empat a tres gols entre l'Illuro i el Terrassa, a Mataró. Tal com reflectia el resultat del partit, aquest va resultar molt competitiu.

BOXA

El matx Ortega Bastok

Londres, 18. — El combat de boxa entre el campió espanyol Ortega i el campió anglès Tiny Bastok, que havia de celebrar-se el pròxim dia 23, a Folkestone, s'ha suspès per malaltia del campió anglès.

NATACIO

PROVES D'ENTRENAMENT PER L'OLIMPIADA OBRERA

Ahir, al matí, a la piscina de l'Escola Industrial se celebraren diverses proves de natació d'entrenament per l'Olimpiada Obrera d'Anvers. Hi participaren bon nombre de nedadors.

Els resultats foren:
50 metres lliures, debutants. — Agut, 40 segons, fins a 28 classificats.
800 metres lliures. — Salvo, 12 m. 34 s. 6/10; Albarandé i Marqués.
100 metres dors. — Bonacasa, 1 m. 22 s. 2/10; Menero, Devesa i Olives.
50 metres infantil. — Estany, 41 s. 4/10, fins a 16 classificats.
100 metres lliures. — Platges, 1 m. 10 s., i Gusi.

EL TORNEIG CATALA DE WATER-POLO

C. N. Barcelona, 4; FAE (Escola del Treball), 2. Aquest partit, que tingué lloc a la piscina de l'Escola Industrial, ahir, al matí, resultà molt interessant. Vencé el Barcelona, per llur millor tècnica i rapidesa, per 4 goals a 2, a l'equip de l'Escola del Treball, que feren un bon partit.

MATX AMISTOS DE BEISBOL

EL FOX FOU BATUT PER UNA SELECCIO A SARRIA

El Fox, que acabà imbatut el torneig que es va adjudicar, no va poder obtenir ahir una nova victòria, puix que fou vençut per nou curses contra cinc, en nou entrades de bona lluita; tant el cobinat com el Fox demostraren moltes ganes de quedar bé.

Els equips, a les ordres de Cortès, foren els següents:

Fox: Concha, Gràcia, Garcia, Taixés, Gómez, Pérez, Badrena, Cortina i Diaz.

Selecció: Pablo, A. Carbonell, Ayerbe, Dagàs, Carrillo, Pagès, Folc, Palau i Ciurana.

EL TORNEIG JOVENTUT DE BASE-BALL

Diumenge vinent es decidirà el títol entre la FAEET i el Fox.

Segona categoria:
Azteques, 7; Aguilas, 14.
Català, 5; FAEET, 6.
Tercera categoria:
Jon Run, 23; Català, 22.
Barcino, 9; Peris, 0.

ELS AMISTOSOS DE BASQUET

Cadci, 12; Athlètic, 37 (primers).
Cadci, 19; Athlètic, 12 (jovenils).

ALS DELEGATS SINDICALS I DIRECTORS DE GRUP PERTANYENTS A LA FETE

Tots els directors i delegats sindicals de Grup (Escoles del CENU), han d'assistir a la conferència que donarà demà, dimarts, a les sis de la tarda, en el local del passeig de Pi i Margall, n.º 80, el company Rafal Ferrer, sobre el tema «Cooperatives Escolars».

Tots els funcionaris de la Generalitat s'hauran de reintegrar a llurs oficines

El Diari Oficial d'ahir, diumenge, publica un important Decret de Presidència, la part dispositiva del qual és com segueix:

«Art. 1.º Resten sense efecte les llicències i missions especials de tota mena, actualment en ús, concedides o encomanades als funcionaris dels diversos Departaments, Institucions i Serveis de la Generalitat, els quals hauran d'incorporar-se immediatament a llur lloc de treball.

Art. 2.º Els funcionaris que no compleixin la present ordre d'incorporació seran destituïts, i els caps respectius seran responsables de l'incompliment, per part dels afectats, d'aquesta disposició. Barcelona, 16 de juliol del 1937. — Lluís Companys.»

El cinquè Congrés de les Cooperatives Catalanes

Ahir, diumenge, clougué les seves tasques el cinquè Congrés de la Cooperació Catalana, que ha vingut desenvolupant les seves tasques durant els dies 16, 17 i 18 del corrent.

La tasca encomanada al Congrés en les presents circumstàncies ha estat laboriosíssima, de la qual cosa en donarà idea les cinc sessions esmerçades en la discussió dels dictàmens, tots ells de viu interès per als consumidors, elaborats per les ponències.

Les tasques d'aquest Congrés, com deiem, quedaren closes el matí d'ahir, en la sessió de clausura del qual, ultra les conclusions que foren aprovades, hi prengueren part la representació de les Cooperatives de França, de Llevant, del Centre i del Nord, l'Aliança Cooperativa Internacional, les nacionals de Producció i Treball, Agrícoles, Villa de Salut, l'Aliança, Consell Superior de la Cooperació, d'Estalvi i Crèdit i Govern de la Generalitat de Catalunya.

La sessió de clausura del cinquè Congrés de Cooperatives de Catalunya revestí una assenyalada importància, no sols per la vultu de les representacions que hi concorregueren, tan com pel nombre de delegats que hi han assistit, com per la veritable actualitat i eficàcia dels acords que han motivat les seves tasques, de les que se n'esperen una veritable eficàcia per al moviment dels consumidors organitzats de Catalunya.

Les dones antifeixistes inauguren una guarderia per a infants a Cornellà de Llobregat

Ahir al matí fou inaugurada, a Cornellà de Llobregat, una Guarderia per a Infants, institució creada per les dones de les organitzacions antifeixistes d'aquella població, i destinada a acollir la mainada de les treballadores de la localitat durant la jornada de treball.

La nova Guarderia, dotada d'espaiosos jardins i pulcrament instal·lada en tots els seus detalls, té una capacitat de quaranta places, i constitueix la primera etapa d'una vasta obra d'assistència i d'educació social que es proposen dur a terme, a Cornellà de Llobregat, el delegat d'Assistència Social i conseller municipal d'Obres Públiques, de l'esmentada població, Ventura Ribas, i l'entusiasta animadora de la nova institució Vicenta Agustín, amb la col·laboració del metge titular doctor Josep Vallbé i de les organitzacions femenines de la localitat.

A l'acte de la inauguració, portat a efecte amb la sobrietat pròpia dels moments en què vivim, ultra els elements esmentats, hi assistí, per delegació, el director general d'Assistència Social de la Generalitat de Catalunya.

SUSPENSIÓ DE L'HOMENATGE ALS INTELLECTUALS CUBANS

Per causes alienes a la voluntat dels organitzadors ha estat ajornat per a un altre dia l'acte que s'havia de celebrar ahir al matí al Casal del Metge i en el qual havia de tributar-se un homenatge als intel·lectuals cubans.

SINDICAT DE L'ALIMENTACIO

(Secció de vins, licors i alcohols)
Aquesta Secció convoca tots els tècnics especialitzats en licors perquè avui passin pel Sindicat, plaça de Catalunya, número 3, 1.º, 2.º, a l'objecte d'informar-los d'un assumpte de gran interès.

SINDICAT DE L'ALIMENTACIO

(Secció d'olis i grasses)
Aquesta Secció convoca tots els obrers de magatzems i refineries d'oli a l'assemblea general del Ram que tindrà lloc avui dilluns, a les set de la tarda, al local del Sindicat, plaça de Catalunya, número 3, 1.º, 2.º.

La commemoració del tretzè aniversari de la mort de Guimerà

Ahir, a migdia, tingué lloc un emocionant acte d'homenatge al gran poeta Angel Guimerà, amb motiu del tretzè aniversari del seu traspàs, acte efectuat davant la seva tomba del Fossar Nou de Montjuïc.

Una gran corrua de patriotes ofrenà flors i llacades catalanes a la tomba del poeta; entre altres, el diputat al Parlament Català, doctor Joan Soler i Pla, ofrenà una corona en nom del conseller de Cultura, Carles Pi i Sunyer, i del sots-secretari, Frontera.

També hi féu portar una ofrena l'honorari President de Catalunya, Lluís Companys, així com l'alcalde de Barcelona, Hilari Salvador i Castell.

També hi portaren flors Joventut d'Esquerra Catalana, Unió Catalana, Ressorgiment, de Buenos Aires; Federació Catalana del Teatre Amateur; Associació del Teatre Català; Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana; La Nova Catalunya, de l'Havana; Escola Catalana i Quatre Escènics Mossèn Cinto; Casal d'Esquerra Francesc Macià; Vicenç A. Ballester; Jaume Creus; Antoni Carbonell; L'Intransigent; Josep Perunella; Conductors Catalans d'Ordre Públic; Ricard Rolas; Casal Gracienc d'Esquerra Lluís Companys; diputat Josep Fontbernat; Casal Català Republicà del Districte IV; Acció Catalana de Gràcia; Consell Permanent del CADCI; Joventut Els Nèts dels Almo-

güers; Casal Català Martinenc; Minoria Nacionalista del CADCI; Joventut La Falç; Herens de Guimerà i Aldaver; família Sabater; Escoles del Pont de Vilumara; Estat Català dels Districtes I, III, VIII i VII; Estat Català Comarcal; Actors Guixé; Angel Rovira; Carme Boixadors; Centre Republicà del Poblet; Pere Pasqual; Centre Catalanista d'Esquerra; Germanor, de Santiago de Xile; Joventuts d'Esquerra d'Estat Català; Directori d'Esquerra Republicana de Catalunya; Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya i Comarcal del Baix Camp; Acció Catalana i Joventut, amb llur nova senyera, del Poblet. L'alcalde de Barcelona, Hilari Salvador i Castell, catalanista de tota la vida i fervent entusiasta d'Angel Guimerà, anava acompanyat dels consellers municipals Albert Aris, Vicenç Bernades, Comblina, Cabruja, Muñoz, Escandent, Ramon Junyent i Altaba.

Féu un exaltat parlament el president de Pàtria Nova, Jacint Guinart; llegí les adhesions de Doménech Latorre, i recitá Mestre Oleguer l'actor Joan Garcia, el qual fou felicitat per l'alcalde de la nostra ciutat.

També vàrem veure al Cementiri Nou el comissari d'Espectacles de Catalunya, Lluís Bransuela, el qual diposità sobre la tomba de l'immortal dramaturg un ramell de flors, i en nom de Margarida Xirgu, la nostra genial actriu, un ram de llorer.

MADRID

Vibrant al·locució del Comissariat del Centre als lluitadors de la República

Madrid, 18. — El Comissariat de l'Exèrcit del Centre ha adreçat als combatents una alocució extensa, de la qual recollim uns paràgrafs:

Comença dient que avui fa un any que la vida de la nostra estimada pàtria es veu terriblement commocionada. Centenars de milers dels millors fills de la pàtria espanyola es troben fora de les fàbriques, dels camps, separats de llurs llars, de llurs companyes i de llurs fills. Es juguen la vida als camps de batalla, oposant una barreira heroica a les bandes invasores d'alemanys i d'italians que, amb la complicitat dels generals reaccionaris, volen repartir-se la nostra terra i acabar amb les nostres llibertats pàtries.

Afegeix que en un any de lluita per la independència del nostre país s'ha fet un esforç gegantí, admirable, heroic. L'any de sacrificis, l'any de lluites als fronts, ha servit per a derrotar els invasors i per a exterminar l'enemic a la rearguarda.

Parla, després de l'exèrcit popular, de l'heroic exèrcit del centre, que ataca i venç. En complir-se l'any de la nostra

lluita, dediquem un record d'emoció als nostres herois caiguts, i prometem davant llurs tombes recollir el seu exemple. Amb la nostra bandera desplegada seguirem en el combat amb més fermesa. Salutem amb orgull i alegria la nostra mil vegades admirable aviació, terror d'alemanys i d'italians; la nostra artilleria, tanquistes, soldats, caps i comissaris que tants dies de glòria han donat al nostre país. Salutem el nostre exèrcit popular, el nostre gran poble i volem repetir la nostra confiança cega en el triomf.

Soldats del poble, herois de la llibertat i de la independència de la nostra pàtria, s'acosta el moment de demostrar al món que les legions enviades per Hitler i Mussolini seran anihilades a la nostra terra. Espanya no serà Abissínia. Els invasors estrangers seran destruïts.

Soldats: El nostre segon aniversari serà de festeigs de la victòria del poble espanyol. Començà la lluita al crit de «No passaran». Avui el poble diu «Passarem», i demà podrà dir «Hem vençut». Firmen el manifest el general Miaja i el comissari inspector de l'exèrcit del centre, Francesc Anton.

El general Miaja fa l'elogi de l'Exèrcit del poble

Madrid, 18. — El general Miaja ha enviat unes quantilles al diari El Sol, on descriu com va iniciar-se la lluita l'any passat amb unes simples milícies i quin és la situació actual: l'existència d'un exèrcit popular. Diu que les nostres tropes estan avui en condicions com no creu que n'hi hagi d'altres al món. Estan acostumades a la lluita en tots els terrenys i en totes les armes. Ha estat ràpidíssim el progrés del seu aprenentatge. La disciplina, que és allò més difícil d'assolir en unes forces armades, al nostre exèrcit ha estat una cosa fàcil. Han estat els soldats els primers a donar-se compte que per a guanyar la guerra calia tenir exèrcit i que per a tenir exèrcit calia la disciplina.

Acaba preguntant qui podria pensar fa un any en aquest progrés rapidíssim sofert per les milícies, car avui tenim de tot, armes, homes, moral combativa. La victòria, doncs, serà nostra.

Els diaris de Madrid commemoren l'aniversari de la revolució

Madrid, 18. — Els diaris del matí, en commemorar l'aniversari de la subversió dels generals traïdors, insereixen extenses informacions sobre episodis d'aquells dies, il·lustrats amb notes gràfiques. Destaquen els manifestos dels partits i altres entitats antifeixistes.

Mítting socialista i comunista a Madrid

Madrid, 18. — Organitzat pel Comitè Nacional d'Enllaç dels Partits Socialista i Comunista, ha estat celebrat, aquest matí, un mítting al Monumental Cinema. El local estava ple de públic, i els discursos foren retrasmesos a altres locals, que també eren curullts de gent.

Vida obrera

ASSEMBLEA DE LA UNIO GENERAL DE VENEDORS ALS MERCATS DE BARCELONA (UGT)

Al Teatre Poliorama i amb l'assistència de nombrosos afiliats tingué lloc ahir l'anunciada assemblea de la Unió General de Venedors als Mercats de Barcelona (UGT).

Presidí l'acte el que és president de l'entitat, company Antoni Felip.

Després de llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior, així com l'estat de comptes, el secretari, company Tugues, donà lectura de l'informe que la Junta sotmetia a la consideració de l'assemblea en el qual es tractava principalment de la reforma dels Estatuts de la Unió, havent estat aquest informe, després de lleugeres observacions fetes per alguns assembleïstes, aprovat per unanimitat.

A continuació es procedí a l'elecció de la nova Junta directiva, que quedà constituïda d'aquesta manera: President, Antoni Felip; vice-president, Martí Terrés; secretari general, Lluís Tugues; vice-secretari, Miquel Balauder; tresorer, Josep Guàrdia; comptador, Jaume Girbau; i vocals, Joan Rovira, Carme Mercader, Lluís Juvé, Josep Roig i Martí Ros.

Després es passà a assumptes generals després dels quals la presidència aixecà la sessió enmig de gran entusiasme i amb visques a la Unió General de Treballadors.

SINDICAT FABRIL, TEXTIL I ANIL·LANS (UGT)

Tots els Comitès sindicals i delegats de fàbrica del Sindicat Fabril, Textil i Anil·lans UGT, han de passar per la seva respectiva secció o barriada, per tal de recollir les convocatòries de l'assemblea general ordinària que ha de celebrar-se el proper diumenge al Teatre Novetats.

GERMANDAT EL PROGRESO, D'OFICIALS PERRUQUERS DE BARCELONA

Aquesta Germandat convoca assemblea general ordinària per al diumenge, dia 23 de juliol del 1937, a dos quarts d'onze del matí, de segona convocatòria, al local social, Quintana, 3, principal.

Homenatge a Coldeforns

Avui, a les set del vespre, Joventut d'Esquerra Nacionalista Radical Pàtria Nova farà ofrena d'un flor al lloc on caigué mort, junt amb el seu pare, el diputat catalanista i consoci Amadeu Coldeforns i Margalló de Tost, en defensa de la llibertat, al peu de Dependències Militars, el dia 19 de juliol del 1936.

ILDEFONSO CAROL GRAU

NATURAL DE PUIGCERDÀ

Ha fallecido a la edad de 76 años

E. P. D.

Sus afligidos, esposa Antonia Comas, hijos José y Juan, hijas políticas Elina Quero y Conchita Durán, nietos Manolo y Alfonso M., hermana, hermanas políticas, demás familia y la casa R. MASSÓ y C. ruegan a sus amistades le tributen un sentido recuerdo.

El entierro tendrá lugar hoy, lunes, a las once de la mañana. (Campmany, n.º 5, Sarrià.)

NO SE INVITA PARTICULARMENTE

Discurs del President de la República

(Ve de la pàg. 1)

veixen els incidents de la Mediterrània, que no tenen altre propòsit i objectiu que fer fracassar el control naval. Cau aquest, mitjançant el bàrbar bombardeig d'Almeria, que ha restat impune, llevat de la condemna que hagi fulminat damunt d'ell la consciència del món justicier i lliure que ens contempla.

EL RECONeixEMENT DE LA BEL·LIGERANCIA

Però el món sap també que qualsevolga esquadra pot arrasar una ciutat costera sense que li passi res. Experiència viscuda, que no deixarà de tenir les seves conseqüències. (Aplaudiments.) Ho anul·la el control naval així que es dona compte que els seus efectes no són prou per a derrotar-nos, i davant de dues posicions, segons sembla irreductibles, preses en el terreny diplomàtic en què es mou el Comitè de Londres, sorgeix un projecte de compromís. Nosaltres, amb el nostre cervell de meridionals, o com abans es deia, abusivament, llatí, per expressar un pensament format en el culte de la lògica, amb un pudor de l'entenenent que no li permet d'admetre que dos i dos fan setze; nosaltres, formats intel·lectualment d'aquesta manera, pensàvem que les transaccions, els compromisos, són possible, són, àdhuc, de vegades, recomanacions de la prudència i del bon sentit, entre drets iguals que es troben amb conflicte, o entre interessos legítims que estan en desacord i que cal posar d'acord.

Però compromisos i transaccions entre el Dret i la força que el violenta, entre l'agressor i l'agredit, no són possible; són, al contrari, materialment impossible, i una de dues: o el Dret és violat, o desonada la força. No pot haver-hi transacció. Efectivament, no n'hi ha en el projecte sotmès ara al Comitè de Londres; no hi ha tal compromís ni tal transacció. El que passa, és que el Dret és trepitjat, i la força, en certa manera, aflagada. Aquest és el compromís, perquè al capdavant de totes les consideracions i paliatius, el que hom proposa en el compromís és el reconeixement de bel·ligerants al Govern espanyol — moltes de gràcies! — i als rebels.

SERIA LA INTERVENCIO MES DESCARADA A FAVOR DELS REBELS

Jo asseguro que des que la guerra va començar no ha estat realitzat un acte d'intervenció a favor dels rebels més descarat que aqueixa proposta de reconeixement de bel·ligerants. (Molts aplaudiments.) La qual cosa no és tan sols una torsió al Dret, sinó, en l'ordre polític i militar, l'auxili més poderós que els rebels podien demanar. I resulta que en virtut del funcionament del Comitè, vint-i-tants o trenta Estats, la majoria dels quals — és a dir, llurs Governos — no havien pensat a atorgar als rebels la bel·ligerància, ni havien fet un estudi especial, ni s'havien preocupat d'aquesta qüestió, ara se senten dolçament invitats, suauement compeltits, a fer el reconeixement en comú, com si essent molts, el fet del reconeixement pogués semblar més just o restés dissimulada la terrible agressió que representa contra la raó i el Dret de la República d'Espanya. I aquest Comitè, instituit perquè ningú no intervingui a Espanya, el que fa és provocar i cohoonestar la intervenció de trenta Estats a favor dels rebels. I quan ací no havia d'intervenir ningú, el Comitè és el que arrossega a la intervenció més descarada i decisiva que fins ara s'havia produït en la guerra d'Espanya.

Aquest és el funcionament del Comitè de Londres, i per això tenia jo des del començament, tantes reserves respecte a la seva veritable finalitat. Perquè, veieu l'operació, que està ben clara: primer, hom sotstreu al comitè i jurisdicció de la Societat de Nacions el conflicte espanyol, única entitat que en el terreny del Dret podia intervenir-hi; i una vegada se l'ha col·locat en el terreny relliscós de la diplomàcia i dels interessos governamentals i polítics, el Comitè de Londres, que havia estat creat per a no intervenir, i que no havia d'intervenir, intervé totalment. El joc és clar. Jo crec que, sense greu per a ningú i sense dubte la bona fe de la quasi totalitat dels membres del Comitè de Londres, està permès de dir que a Londres, en aquest afer, hom ha abusat de l'empara; la qual cosa xoca molt a la nostra contextura mental, i el resultat és,

que lesionant els drets, tampoc no són salvats els interessos.

LA RETIRADA D'ESTRANGERS

En els acords que ha pres en el passat o que pugui prendre en l'esdevenidor el Comitè de No Intervenció, n'hi ha de dos ordres. Uns que es refereixen exclusivament a les potències signatàries del compromís, o siguin les disposicions i garanties que mútuament es donin per a estar tranquil·les respecte la formalitat de cadascuna d'elles en el compliment de llurs obligacions pactades; i com Espanya no ha intervingut en el Comitè, ni ha pactat res, un cert nombre d'acords d'aquesta espècie no afecten ni a les activitats, ni al Dret, ni a la posició del Govern espanyol. Hi ha una altra sèrie d'acords en el Comitè de Londres que recaeuen, de manera directa o indirecta, sobre la posició, el Dret, o l'activitat del Govern, i un d'aquests és cabalment el propòsit de reconèixer la bel·ligerància dels rebels, conjugada, cosa estranya, amb el projecte d'excloure de la contesa d'Espanya a tots els estrangers.

Sobre això caldria dir-ne alguna cosa. Quan el Comitè de Londres estudia o proposa que se'n vagin del territori espanyol tots els combatents que no són nacionals espanyols, es troba en la seva missió, perquè si el Comitè ha estat creat per a privar que altres pobles intervinguin a Espanya, és natural que la seva acció s'estengui a corregir els resultats d'aquesta intervenció, que ja s'ha produït. I si el Comitè existeix perquè no desembarquin a Espanya més italians, ni més alemanys i perquè no passin la frontera més portuguesos, ha d'existir també perquè la tornin a passar i a embarcar els que la passaren primerament o desembarcaren. Aquí està dins la seva esfera d'acció; però cal saber què és el que hom vol dir quan es parla de la retirada d'estrangers. S'ha adoptat la denominació voluntària. Admetem la paraula; però tothom sap que no es tracta d'això. Per nosaltres, són estrangers a Espanya, en relació amb el problema que parlo, tots els que el mes de juliol del 1936 no eren ciutadans espanyols. L'expressió no pot ésser més clara ni més justa. El que el juliol del 1936 no era ciutadà espanyol, resta inclòs en aquest reembarcament o repatriació d'estrangers.

ELS MOROS TAMBE SON ESTRANGERS

Doncs bé, en el projecte de compromís que està en estudi, al Comitè de Londres — si jo no he llegit malament, o si no ho he entès pitjor —, no és això el que hom proposa, perquè en aquest projecte de compromís es parla que seran retirats de la guerra espanyola tots el que siguin súbdits d'una potència signant del compromís de no intervenció. Està bé; però no n'hi ha prou. No és prou, per una raó que ja us esteu fent, i és que el Soldat del Marroc no ha firmat el pacte de No Intervenció, i els súbdits del Soldat del Marroc, tant els que viuen a la zona francesa, com els que viuen a la zona espanyola, a Espanya són estrangers; i aquests també són inclòs i han d'ésser inclosos en el projecte de repatriació o de reembarcament d'estrangers, i si no es vol així, caldrà que les potències europees, que exerceixen protectorat a l'Àfrica o fora de l'Àfrica, comencin per dir solemnement i oficialment que els nadius de les terres sotmeses a llur protectorat són ciutadans de l'Estat protector. Així que les potències europees que tenen protectorats, diguin això, d'una manera solemne i oficial, amb totes les seves conseqüències, aleshores joestic disposat a passar perquè els moros de la zona espanyola tampoc no són estrangers a Espanya; però mentrestant, no. (Molt bé.)

LA REPATRIACIO DE VOLUNTARIS NO POT CONJUGARSE AMB LA BEL·LIGERANCIA

El que no es pot admetre és que aquest projecte de reembarcament de repatriació d'estrangers es conjugui amb la bel·ligerància. El Govern espanyol faria un sacrifici i farà un sacrifici minvant el seu poder combatiu, permetent que sigui equiparada la sort dels que veritablement han vingut a lluitar per la bandera de la República espanyola, voluntàriament, amb els que han vingut de l'altra banda, enviats per llurs Governos. Els nostres, si són voluntaris, perquè ningú no els ha cridat, ni ningú no els ha im-

pulsat de venir a combatre al nostre costat més que llurs propis sentiments polítics. Els de l'altre costat, no són així, i el Govern espanyol, no obstant, estaria disposat a passar per aquest sacrifici sempre que en la repatriació o reembarcament, com es vulgui dir, en la retirada d'estrangers es procedeixi amb rigor, amb imparcialitat i amb veritat a tot arreu. Però una nova farsa, una nova comèdia, una nova ficció, com la del control entorn al reembarcament d'estrangers, no la podem admetre ni tolerar.

TOTS VOLEM LA PAU

El lema del Comitè de Londres és «conservar la pau». Quin gran lema és conservar la pau! Nosaltres també l'adoptem; però cal, en primer terme, saber apreciar en llur valor just els «erills» que amenacen la pau i quina és la seva veritable eficàcia i el seu veritable valor. Que no ressalti el que entre perills certs, amb aquests fantasmes o «spantalls» que simulen un perill per a la pau, que no existeix, serveixin per a donar pas a una política tèrbola.

I, a més, cal fer constar també que la República, tots els Governos de la República, volen la pau, no solament a Espanya, sinó a tot Europa. És una estúpida afirmació i creure — o una picardia dir-ho sense creure-ho — que a la República espanyola el President, els Governos, el Parlament, els Partits, ningú, té el menor propòsit, ni el més petit interès que el conflicte bel·lic espanyol s'estengui a tot Europa. Això és una fal·làcia o una estúpida. Mai, ningú al nostre país ni al nostre camp, no ha pogut tenir semblant pensament. En primer lloc, per principi i per humanitat, i en segon terme, per interès nacional; perquè jo torno a repetir que la generalització del conflicte bel·lic a tot Europa submergiria la causa nacional espanyola en un conflicte de molta més amplitud, i llavors la solució del nostre problema no estaria subordinada als conductes del Dret i de la Història política que acabem d'exposar, sinó als conductes del conflicte europeu, i no estaria segur que el nostre interès no naufragués davant d'altres interessos més forts que el nostre.

No, guerra, no! Pau sí! Però estem convençuts que la manera de consolidar la pau no pot ésser més que el restabliment dels procediments jurídics i deixar una mica al marge els imperatius diplomàtics i els tractes o contractes foscos entre governos, que no han servit fins ara més que per a fer-nos mal o per a agreujar la situació.

MENTRESTANT, LA GUERRA CONTINUA FENT ESTRALLS A ESPANYA

Mentrestant, la guerra continua, fent estralls a Espanya. La guerra és un monstre que, parasitàriament, s'apodera d'un cos nacional, i una vegada s'hi ha instal·lat, costa molt de desarrapar-lo; i ell, per la seva saó, no se'n va fins que ha xuclat la darrera gota de sang del cos que té agarrat. La guerra continua estragant el nostre país, però hi ha quelcom pitjor que la guerra, i és l'escàndol moral que s'està donant amb la guerra clandestina que altres pobles fan al poble espanyol, a ciència i paciència de tot el món, crim que difícilment en trobaríem d'altre semblant, perquè des del repartiment de colònies, al segle XVIII, no s'havia comès a Europa un crim polític comparable al que s'està cometent amb Espanya. No se n'ha comès d'altre pitjor, i ningú vol fer-se'n càrrec. Ningú, oficialment. Però jo tinc el convenciment, i més que el convenciment la prova, que l'espèlndor i la justícia de la nostra causa s'obre camí a través del món. I no em refereixo únicament — i ja seria molt — a les amistats que a Europa i a Amèrica posem, a les quals som fidels i agraits. No, no pas a això sol, sinó a tota l'opinió lliure del món, que sense compromisos de cap mena i deixant-se portar per l'impuls del sentiment personal i pel deure de consciència, ha acabat per assabentar-se de quina és la veritable situació d'Espanya, i de quina banda es troba la raó i de quin costat el delictes. Això és molt, moltíssim.

Però encara hi ha una altra cosa millor, que és prou per a compensar-nos de la incomprensió estrangera o dels enganys que els interessos en discòrdia puguin posar al nostre camí: el millor és la força armada que a Espanya i a la seva decisió d'imposar la victòria i la llibertat a Espanya. (Molt bé. Grans aplaudiments.)

L'EXERCIT DE LA REPUBLICA VAL MES

Què diem? Societat de Nacions? Comitè de Londres? Tractats diplomàtics? Amistats preciosos? Propaganda? Molt bé; tot això, admirable; però l'Exèrcit de la República val més! L'Exèrcit de la República! (Formidable ovació. Els concurrents, dempeus, aplaudeixen frenèticament el President i l'Exèrcit.)

HA ESTAT ACONSEGUIT UN MIRACLE

Després d'un any i a través de tantes amargors i tantes injustícies i tants fracassos, una cosa és certa: El poble espanyol, els Governos de la República, tots els Governos de la República i els seus auxiliars han aconseguit un miracle: Han posat en peu un exèrcit. Cal donar-se compte del que significa aquesta obra per admirar tota la seva grandesa, perquè el 16 de juliol del 36 nosaltres, és a dir, l'Estat espanyol, es veié de cop privat dels seus mitjans d'acció i assetjat per ells, que era pitjor que la privació. I ha hagut d'emprendre la defensa contra l'enemic interior i l'enemic exterior, partint del fet que no teníem soldats, ni armes, ni comandaments, ni disciplina. I en menys d'un any, en un any, ha sortit un exèrcit formidable, enorme pel seu nombre, ben dotat i armat, disciplinat i ben manat, posseït d'una moral heroica i que acaba de demostrar que sap enfrontar-se amb l'enemic i derrotar-lo. Aquest és el miracle espanyol. (Aplaudiments.)

QUE ES EL POBLE ESPANYOL

El nostre poble és un poble generalment desconegut de tothom, particularment de nosaltres mateixos. Poble mal conegut! És veritat! Poble terrible! El poble espanyol és un poble terrible, principalment per a ell mateix, perquè és l'únic poble d'Europa capaç de clavar al seu cos el seu propi fibló; però també és un poble terrible per als altres. A mi tant me fa que em parlin de plans de guerra, de plans polítics, d'actes diplomàtics... És igual...

MIG MILIO D'ESPANYOLS A LES TRINXERES

...Jo sé que hi ha mig milió d'espanyols amb les baionetes a les trinxeres, que no els deixaran passar pel damunt. Això és prou! (Prolongada ovació.) En aquest dia, doncs, a aquests combatents, a aquests soldats d'Espanya, vagi la nostra admiració, la nostra gratitud i la seguretat que la pàtria els té pels seus fills pedilectes. Ells són els encarregats de mantenir la República, avui en la guerra, i fer palès el dret de la República. El món és així! El dia que el nostre exèrcit guanyi dues o tres batalles, vetreu com aleshores els drets de la República brillen com el sol de Madrid. (Molt bé, molt bé. Grans aplaudiments.)

L'ESPERIT DE SACRIFICI ANONIM

Ens han posat en el trànsit d'abandonar les línies pacífiques, amb què la República ha virgut obrint a Espanya un camí de llibertat de lliure joc d'opinions, presentant-nos davant el món pacífic i amics dels nostres amics. Ens han posat en el trànsit d'abandonar aquest camí i apellar a la força. Força? Vinga, doncs, tot a l'Espanya! I no solament amb el miracle d'haver creat un Exèrcit, que no consisteix en escriure uns decrets i fer una plantilla i una jerarquia, ni tampoc en comprar uns fusells i municions. Tot això és necessari, però això sol no és fer un Exèrcit. El miracle de fer un Exèrcit és donar-li una moral, un esperit d'abnegació, tranquil, sense gallejaments ni demostracions d'heroisme, però capaç d'arribar a donar voluntàriament la vida, i tots llurs interessos, a les trinxeres, en un sacrifici anònim, que ningú personalment no arribarà a conèixer.

Aquest miracle va a obrar, no solament en la guerra i durant la guerra, sinó en la pau. De moment, l'abnegació del tipus moral del defensor de la República, amb la seva disciplina, el seu concepte del deure, amb el seu descobriment terrible que la vida és una cosa molt seriosa que no es pot fiar en la improvisació, que la vanitat és una mala consellera i que no s'aconseguirà res amb cridòries, sinó amb constant esforç, amb esforç silenciós, unes vegades muscular i altres mental, i sempre amb tensió moral. Aquesta creació i aquest descobriment que acaba de fer el poble espanyol,

treient-lo de la seva pròpia sang, no va a ésser solament operant a les trinxeres i a la guerra. Ho serà — repeteixo — a la pau. Si ara a les trinxeres, durant la guerra, ho està essent, haurà d'ésser-ho també a la reraguarda.

La unitat moral de l'Exèrcit combatent per la República ha de transcendir a la reraguarda, on hi ha molta de gent que treballa i s'esforça per la República. Però no exageraré gens si dic que encara resten masses granotes cridaneres a les basses de la reraguarda. I jo dic que, més que suprimir les granotes, cal suprimir les basses, amb la qual cosa les granotes no tindran on viure. (Grans aplaudiments.) Això incumbeix al Govern.

EXEMPLE MORAL PER A LA RERAGUARDA

Exemple moral per a la reraguarda, també, és l'actitud espiritual dels combatents que saben primer allò que importa a la decisió de la guerra en sí, com a problema militar, i segon, els efectes polítics de la guerra mateixa i de la victòria, i saben compartir perfectament una cosa i altra, allò que no saben tots a la reraguarda. Tinc no solament el dret, sinó l'obligació, de dir-ho. No tots ho saben a la reraguarda, perquè és freqüent el cas de prestar a la guerra un ajut condicional o condicionat i d'interposar entre les finalitats polítiques, militars de la guerra, altres fins secundaris que no tenen res a veure ni amb la guerra ni amb les seves conseqüències, o a llançar-se a demostracions de frivolitat o de vanitat, que si restés un bri de sensibilitat en alguns cervells els faria enrogir de vergonya. (Molts aplaudiments.) Tot això ha de desaparèixer i s'ha de corregir. Molt ha desaparegut i molt ha estat ja corregit davant l'exemple dels combatents. La moral cívica creada en l'Exèrcit de la República, ho serà per a després de la guerra i durant la pau.

HOM NO VA A MILITARITZAR EL PAIS

No creguéssiu pas que jo estic pensant en una política fundada en les armes, que hom va a militaritzar el país. No! La gran veritat dels exèrcits populars, és que s'enfereixen i s'enardeixen per idees polítiques que estan defensant a les trinxeres; i quan aquest ideal ha vençut, deixen llurs fusells i prenen llurs eines o llurs llibres i tornen als tallers o a les cambres de treball a ésser els ciutadans pacífics que sempre foren. Aquesta és la gran virtut dels exèrcits populars! No es tracta, doncs, d'això. Es tracta que els combatents, que hom compta per centenars de milers, i a més a més llur exemple s'estén a la reraguarda, creen una saba moral, una futura moral a la qual s'hauran d'adaptar, i a la qual haurem d'arribar després en la vida política espanyola. Naturalment que jo no caic en l'error, que era molt freqüent tanmateix durant la guerra europea, de creure que els dies de pau ens portaran una mena d'Arcàdia o de paradís, que es modificarà la condició humana i que ja no hi hauran necis, ximples, avalotadors i malfactors. Hi haurà, mica més mica menys, els mateixos d'abans, llevat els que hagin mort. El tipus cívic, la talla moral del ciutadà, sortirà aegantada i depurada d'aquesta experiència per obra dels que es baten. I aquest serà l'arxítipus al qual caldrà ajustar la figura dels ciutadans per a l'avenir d'Espanya.

LA RECONSTRUCCIO D'ESPANYA

Però jo sento a parlar molt sovint de la reconstrucció d'Espanya. I és natural! Caldria refer les ciutats, les fàbriques, els camins, repassar les màquines. Però tot això és obra governamental, dels Ministeris o dels Sindicats. No, d'això jo no he de parlar. Hi ha un altre aspecte de la reconstrucció d'Espanya amb la qual jo he de tractar: la reconstrucció d'Espanya damunt el pla espiritual i moral del país; i més important que l'altre, perquè sense ell tampoc no s'aconseguiria l'èxit.

I aquest esperit d'abnegació, de serietat, de generositat, que solament s'adquireix quan un comença generosament per abandonar la seva vida pròpia, no quan es fa el viu impunement, al cobert de tots els perills, sinó quan hom sap acarar-los tots, i havent-los afrontat hom sap ésser generós amb els altres; aquest tipus de perfecció moral i d'elevació moral, és el que importa assenyalar en la reconstrucció espiritual i moral del nos-

La jornada d'ahir fou una de les més intenses

La gloriosa aviació lliurà ahir el més gran combat aeri

La batalla aèria costà als rebels 27 aparells — aviació

Una bona jornada de l'artilleria republicana als fronts de Madrid

Madrid, 18. — Avui ha estat un dia bastant tranquil als fronts propers a Madrid. Durant la matinada passada, al matí d'avui i primeres hores de la tarda hi hagué poca activitat bèlica. Persistí la pressió de les nostres forces damunt els parapets enemics, però sense que els nostres soldats iniciessin l'atac. Aquesta pressió ha estat major a la zona de la carretera de la Corunya i a les barriades de Carabanchel i Usera.

Durant la matinada, les nostres bateries han actuat molt intensament damunt les posicions enemigues de la serra del Guadarrama. Els feixistes havien concentrat molts homes i materials a Navalcarnero, Villamanta i altres punts, amb intenció sens dubte de continuar els seus atacs sobre Villanueva del Pardillo i cercar una sortida per a les forces que es troben a Viterfes l'han impedit de mantenir la seva una situació veritablement anguniosa. La nostra artilleria ha actuat sense interrupció durant quatre hores, i ha fet blancs magnífics. Les bateries enemigues intenta-

ren en alguns moments contrabatre les nostres, però hagueren de deixar-ho davant la cortina de foc que llançaven els nostres canons. Quan acabà el foc hom pogué apreciar els enormes danys causats en els reductes de les posicions enemigues.

També ha pogut comprovar-se que el nombre de baixes és gran.

Al sud del Teix ha minvat molt la pressió dels facciosos a la serra de Guadalupe, subsector d'Alia. Aquesta població situada dalt de la muntanya, té gran importància per a les comunicacions d'aquella zona, puix que domina les carreteres d'Oropesa i Talavera. D'ací l'interès dels rebels a apoderar-se d'aquestes posicions que fins ara segueixen defensades coratjosament pels soldats de la República.

La pressió de les forces enemigues damunt Villafraña del Castillo ha minvat considerablement, puix que les baixes sofertes l'han impedit de mantenir la seva tensió combativa.

Comunicat oficial

Madrid, 18. — Comunicat oficial de guerra transmès a la 1.30 de la matiuada:

EXERCIT DE TERRA

Centre. — L'enemic ha realitzat, durant les últimes vint-i-quatre hores, esforços enormes per a reconquistar les posicions que li vàrem prendre darrerament, i la jornada ha estat una de les més dures de les que es registren en els combats d'aquesta regió.

Dissabte, a darrera hora, els facciosos, que han reunit molts elements portats de diversos fronts, realitzaren un violent atac prop de Villanueva del Pardillo, emprant tots llurs elements de guerra. Hi hagué moments que arribaren fins a les nostres trinxeres, deixant-hi alguns cadàvers. Els atacs foren enèrgicament rebutjats i nosaltres conservàrem totes les posicions.

Avui, a trenc d'alba, l'aviació enemiga realitzà intensos bombardeigs en tots els fronts de l'exèrcit de maniobres i la seva activitat amb prou feines s'ha interromput durant tota la jornada, actuant principalment sobre les nostres posicions i sobre les línies de comunicació.

A primera hora, i amb auxili d'un formidable foc d'artilleria, iniciaren els facciosos un atac al sud de Brunete. L'atac, a migdia, s'havia estès a les posicions situades al N. O. de Quijorna. A tot arreu hom rebutjà els facciosos, als quals aquesta temptativa costà un gran nombre de baixes. Més tard, el combat es localitzà a les proximitats de la cota 670, en la qual s'ha combatut durant tot el dia amb enorme duresa. Hom lluità, també, al front del 5.º Cos d'exèrcit.

A darrera hora de la tarda, quan els nostres avions anaven a bombardejar posicions enemigues, toparen amb una potent massa d'aviació facciosa, entaulant-se en l'aire el més gran dels combats aers de tots els que s'han desenvolupat fins avui. Els nostres avions es feren amos de la situació i feren caure bastants aparells facciosos. El bombardeig ordenat es realitzà perfectament.

Al front de Guadalupe també foren atacades les nostres posicions, però foren frustrats els intents de l'enemic. Les nostres línies, en tots els fronts de Madrid, segueixen essent les mateixes, sense altra rectificació que la molt lleugera que s'ha produït per l'abandonament, sota un horrible bombardeig d'artilleria, d'un petit putxet al front del 8 Cos d'exèrcit.

SUD. — Tiroteigs i foc de morter, sense conseqüències.

EXTREMADURA. — Duels d'artilleria en algunes posicions. La nostra artilleria obligà a replegar-se una columna que avançava en camions.

EXERCIT DE L'AIRE

Resum dels serveis realitzats per l'aviació el dia 18 de juliol:

CENTRE. — A les 7.45 fou fet un bombardeig sobre tropes enemigues a Majadahonda i bosc al oest d'aquest poble.

A les 7.45 trenta-un caces nostres han sostingut un combat amb caces monoplans, biplaces i bimotors «Junkers». Altres tres caces lleials lluitaren contra quatre monoplans. Un d'aquests, perseguït per dos ratos, fou tocat i caigué violentament. Un aparell «Junkers», ametrallat per diversos mosques, baixà amb violència. Dos monoplans enemics, ametrallats pels nostres aparells, s'establiren contra terra.

A les 8.47, bombardeig de Boadilla del Monte.

A les 10.45, bombardeig sobre tropes enemigues al S. O. de Villafraña del Castillo.

A les 9.55, dues esquadretes de caça que sortiren per a protegir trenta-dos aparells de bombardeig, entaularen combat amb tres caces que escometeren els de bombardeig. Un caça facciosa fou incendiat. El seu pilot es llançà en paracaigudes i caigué a deu metres de les nostres línies a l'oest de Madrid. Un altre caça enemic s'incendià i hom vegé que el tercer perdia altura vertiginosament.

A les 14.18 fou bombardejat el bosc existent al N. O. de Sevilla la Nueva i la part N. O. d'aquest poble. Quan es dirigien als objectius els nostres aparells, es cretaren amb nou de bombardeig de l'enemic, que anaven escortats per altres tants caces. Un dels nostres aparells fou tocat per un caça enemic, segons sembla un «Heinkel». El nostre, disparà sobre l'avió facciosa, al qual hom vegé caure en un picat molt gran i llançant molt de fum.

A les 16.30 foren bombardejades tropes enemigues a Navalagamella.

La primera conferència ampliada de la JEREC

Ahir, a la tarda, a la sala d'actes del Secretariat General d'Esquerra Republicana, continuaren les sessions de la Primera Conferència Ampliada de les Joves Joves d'ERC d'Estat Català, iniciades dissabte, amb assistència de gran nombre de delegats.

Després de les intervencions de diversos delegats, fou aprovada per unanimitat la ponència sobre les JEREC, en la vida del treball i les organitzacions sindicals. En aquesta ponència, presentada per Montserrat Martínez, es propugna, en resum, per la unió de les dues organitzacions sindicals existents a Catalunya i la catalanització de tots els nostres organismes de treball.

Després d'aprovar aquesta ponència, s'adreçà a l'assemblea Jaume Miravittles.

Féu història, a continuació, del predomini que ha exercit Catalunya en la política ibèrica a través de tot el segle XIX i el segle XX, i assenyalà la tasca al moviment nacionalista que han efectuat sempre les classes capitalistes del nostre país

en llançar-se als braços del capitalisme hispànic.

Parlà de la jornada del 19 de juliol de la guerra que des de fa un any ve sostenint Catalunya contra el feixisme. Afirma que hi ha dues Catalunyaes: la Catalana que hi ha a Catalunya; la Catalana catalana i la Catalunya d'immigració. Des de la resta d'Espanya ens han confós sempre amb aquesta darrera, i d'ací arrenca tota una política d'animadversió contra la nostra terra, que no és ara el moment de posar a la llum.

Acabà dient que ara més que mai hem de sentar l'orgull d'ésser catalans. La nostra tasca primordial ha de constituir en el redreçament de les forces nacionals catalanes, i aquesta tasca és la que han de dur a terme les Joves Joves d'Esquerra Republicana de Catalunya d'Estat Català.

Seguidament es passà a discutir la ponència que tracta d'estudis polítics, socials i econòmics.

Després fou presentada i aprovada la ponència d'estudis polítics, socials i econòmics. Fou ponent el company Sirera.

Discurs del President de la República

tre país, que en aquest respecte, avui està més en runes que les seves ciutats.

L'ODI I LA POR IMPULSAREN LA SUBLEVACIO

Tot el que està passant a Espanya, si s'observen certes rels de tipus psicològic i certs desenrotllaments en el pla moral de l'opinió pública espanyola, es deu, en gran part, a l'odi i a la por. La por a una revolució que no havia de venir, els portà a un aixecament que ha provocat, precisament, la commoció que ells volien aturar. L'odi, el terrible odi polític, molt més fort que l'odi teològic, el seu germà bessó, ha desfet damunt Espanya aquesta política d'extermini que es proposa acabar amb l'adversari per tal de suprimir mals de cap en els que pretenen governar. I bé es pot afirmar — jo ho he fet sovint — que cap política no es pot fonamentar en la decisió d'exterminar l'adversari. No solament — que ja és molt — perquè moralment és una abominació, sinó perquè, a més, és materialment irreparable, i la sang injustament vessada per l'odi, amb propòsits d'extermini, aquesta sang ressegueix i rebrota i fructifica amb fruits de maledicció, maledicció no damunt els que la feren veure, malauradament, sinó damunt del propi país que l'ha absorvida en el sùmmum de la seva dissort. (Molts aplaudiments.)

Això jo no ho desitjo. Jo m'oposaré, amb tot el pes de la meua autoritat i amb tot el poder que jo tinc, moral o personal, sigui allà on sigui, a què el nostre país, el dia de la pau, pugui entrar mai en un moment d'alienació per les vies de l'odi i de la venjança, ni del sagnant... (Forts aplaudiments.) Odi i por causants de la dissort d'Espanya, els pitjors consellers que hom pugui prendre per a la seva vida personal i sobre la seva vida pública. La por fa tornar boig i mena a les extravagàncies més grans i als més lletjos actes d'abjecció. L'odi enfurisma i no condueix a res més que al vessament de sang. No; la generositat de l'espanyol sap distingir entre un culpable i un perseguit, entre un culpable i un induït o un extraviat. Aquesta distinció és capital, perquè ens hem d'acostumar, una altra vegada, uns i altres a la idea, que podrà ésser tremenda, però que és inexcusable, que dels vint-i-quatre milions d'espanyols, per molt que es matin els uns als altres, sempre en restaran prou, els que siguin, i aqueixos que restin tenen necessitat i obligació de seguir vivint junts perquè la nació no mori. La nació en nom de la qual lluitem i per la regeneració moral i espiritual de la qual jo estic advocant.

La nació no es constitueix, com pot deduir-se de certes doctrines del camp rebel, i sobretot de certes terribles pràctiques, doctrines i pràctiques que tenen antecedents en la història espanyola; no es constitueix, dic, al voltant d'una unitat dogmàtica religiosa, o política, o social, o econòmica, o el que fos, per a expulsar del seu si i de la convivència nacional tots els que no han mort en la contesa entorn d'aquest dogma. No; aquesta manera d'entendre la unitat nacional entorn d'una professió dogmàtica, sigui la que fos, no és de la nostra raça, no ha d'ésser-ho. Això seria una manera d'entendre la nació que destruiria en la

seva base el mateix concepte nacional; seria un concepte de poble nòmada que no té fogar, ni escalfa cap fogar; seria un concepte d'un poble fanàtic que el mateix pot venerar la creu o la mitja lluna, però que llança de si mateix a les tenebres exteriors tot aquell que no comparteix la seva adoració.

CAL POSAR BEN ALT EL NOM D'ESpanya

No; quan jo parlo de la meua nació, que és la de tots vosaltres, i de la nostra pàtria, que és Espanya, les set lletres de la qual esclaten avui dins la nostra ànima en un crit de guerra i demà amb una exclamació de joia i de pau; quan jo parlo de la nostra nació i d'Espanya, que així s'anomena, estic pensant en tot el seu ésser, en el físic i en el moral, en les seves terres fèrtils o àrides, en els seus paisatges emocionants o no, en les seves planúries i en els seus jardins i en els seus horts i en les seves diverses llengües i en les seves tradicions locals i personalitats... En tot això, en tot això penso; però tot això junt, unit per la mateixa història il·lustre; tot això constitueix un ser moral, viu, que es diu Espanya, que és el que existeix i pel qual es lluita i en el territori del qual es fa la guerra; no en un territori imaginari i fantàstic, tret dels diccionaris o d'aplicacions pedants que res tenen a veure amb la realitat de la vida espanyola. Passa en el nostre territori, i tots nosaltres, parlant qualsevol idioma dels que es parlen a la península, tots ens trobem dintre d'aquest moviment nacional. I el que és tracta aquí amb la victòria i la pau, i l'eixamplament de la República i l'engrandiment de la societat espanyola, és de posar tan alt el nom d'Espanya, que quan sortim al món, el cognom espanyol sigui un honor difícil d'assolir, perquè aleshores l'espanyol podrà sortir de la seva terra i, sense còlera, però altiu, llançarà a la cara dels altres la seva parereta: «Aci tenni la llibertat i la justícia, que nosaltres hem conquistat per a tothom.» (Molts aplaudiments.)

Exalto d'aquesta manera la idea nacional, perquè solament la seva substància sensible i històrica i el seu batec emocional i humà és el que dona contingut a tot això que està passant al nostre país. Que no lluitem per abstraccions, ni com hom diu afora, perquè estem sostenint una guerra entre dues ideologies. Què vol dir això d'una guerra entre dues ideologies? Jo no sé quina és la de l'adversari, però nosaltres lluitem perquè volem continuar ésser espanyols, lliures i respectats a tot arreu. És això una ideologia perillosa? No tenim a la vista les més dades elementals de la condició humana traduïts a l'espanyol? Doncs, vet aci pel que nosaltres lluitem!

VISCA LA LLIBERTAT! VISCA LA REPUBLICA! VISCA ESPANYA!

Jo acabo esperant que ressonarà arreu, aci i fora d'ací, en el fons de les trinxeres, als tallers, al camp, enmig del carrer, el triple crit, l'exclamació victoriosa que tradueixen els tres colors de la nostra bandera nacional: Visca la Llibertat! Visca la República! Visca Espanya! (Ovació sorollosa i perllongada.)

Primera Conferència a Barcelona del Partit Socialista Unificat de Barcelona Comorera hi intervingué ahir d'una manera brillant

Al matí intervingué el camarada Soriano, el qual, d'una manera clara i concreta, analitzà les tasques de la Joventut, especificà el caràcter ampli d'organització de masses que aquestes tenen, i demanà al Partit que posés tot l'escalf i el suport necessaris encaminats a aconseguir el ràpid triomf de la guerra d'independència que sostenim. El brillant informe del camarada Soriano fou acollit amb una xarrodosa ovació.

A la tarda hi hagueren nombroses intervencions que posaren de relleu tot l'enorme treball que s'ha imposat el Partit Socialista Unificat de Catalunya per a resoldre tots aquells problemes que es plantegen en benefici del poble català.

Cal remarcar la intervenció de la camarada Isabel Azuara, del Comitè Local, la qual posà de manifest, en paraules serenes i raonades, el problema de la dona que no ha rebut encara el lloc que pels seus esforços en pro de la causa se n'ha fet creditora en la lluita feixista.

Finalment, intervingué el conseller d'Economia i secretari general del Partit, Joan Comorera, el qual en una brillantíssima dissertació analitzà la tasca realitzada pel Partit en complir-se aquest any de lluita contra el feixisme nacional i internacional.

Explicà com les consignes sortides del Partit havien pogut esdevenir carn del po-

ble català, ja que han estat en tot moment justes i honrades. Es refereix concretament a la consigna d'Exèrcit Popular llançada el mes d'agost pel Partit i que ara, fins i tot aquells mateixos elements que la sabotejaren, reconeixen la necessitat de realitzar-la i diuen, ara, que han estat els primers en llançar-la.

Es refereix després a la qüestió d'Ordre Públic, i diuen que ells accepten mentanament la intervenció del Govern de la República, perquè no era possible amb l'actitud sempre vacil·lant de cert Partit, mantenir l'ordre a la reraguàrdia que tanta manca feia. Manifesta després que els que especulen amb el nom de Catalunya no poden ésser elements que desitgin el bé del poble català, ja que la sort de Catalunya està lligada a la sort de tota Espanya i que, per tant, solament una forta unitat ens donarà el triomf de la guerra.

Acabà confiant en què la primera Conferència de Barcelona donarà uns resultats magnífics per a la realització de tot allò que permeti a Catalunya demostrar davant la resta d'Espanya que és el que nosaltres, catalans, hem fet en la lluita heroica que sostenim fa dotze mesos.

Homenatge als caiguts el 19 de juliol

Ahir, al matí, una Comissió de l'Ajuntament de la nostra ciutat, en la qual figuraven l'alcalde Hilari Salvador i els consellers municipals Muñoz i Pérez Combina i altres destacats militants de tots els sectors antifeixistes, es traslladà a les Drassanes i procedí a descobrir, a la façana lateral, donant a la Rambla de l'edifici habilitat per a Museu Marítim de Catalunya, una làpida que commemora la gesta del 19 de juliol.

A les 16.35 fou bombardejat un comboi enemic a un quilòmetre de Navalagamella.

Quan els nostres aparells tornaven de realitzar aquest bombardeig, intentaren d'atacar-los alguns caces que no pogueren atrapar-los. A la mateixa hora fou bombardejada Sevilla la Nueva i concentracions a Villaviciosa de Odon.

A les 19, un grup de caces lleials combaté amb avions de diversos tipus, de caça i de bombardeig. Els nostres aparells lluitaren molt bé i aconseguiren fer caure un caça biplà, set «Fiat», un «Heinkel», sis monoplans i dos bimotors «Junkers». Aquesta gran batalla aèria es desenvolupà en una regió molt extensa. Un dels caces enemics fou abatut a quaranta quilòmetres a l'interior de les seves línies. Nosaltres perdem un caça.

A les 19.30 hom bombardejà novament Villaviciosa de Odon i Navalagamella. A la mateixa hora fou fet un altre servei sobre Sevilla la Nueva. Quan realitzaren

aquest servei els nostres aparells foren atacats pr nou caces de diversos tipus, els quals escortaven dos «Junkers». Els nostres obriren foc contra els enemics i aconseguiren de fer-ne caure un.

A les 19.35 fou bombardejat una altra vegada Sevilla la Nueva i el bosc al N. O. d'aquest poble. Quan els nostres aparells efectuaren el bombardeig foren atacats per gran nombre de caces. Un d'aquests, tocat pels disparats dels nostres avions, caigué a terra.

A les 19.40, nou caces sortiren en servei de protecció i entaularen combat amb diversos bimotors i quinze caces. Fou abatut un «Fiat».

EXTREMADURA. — A les 18.55 fou bombardejada l'estació de Llerena.

ARAGO. — A les 8.15 ha estat bombardejada l'estació de Terol i han estat incendiats diversos vagons.

La jornada d'avui, plenament victoriosa, ha estat la més intensa de totes les que s'han registrat des que va començar la guerra fa un any.

COMUNICATS DEL CAP DE L'EXERCIT DE L'EST A S. E. EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Les nostres forces continuen consolidant les darreres posicions ocupades a l'enemic, efectuant cops de mà amb èxit, per la nostra part. S'han passat als nostres rengles cinc soldats del camp rebel.